

Arrest

nr. 275 460 van 26 juli 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 4 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 januari 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 februari 2022 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Mr. M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2022 diende verzoekster een aanvraag in voor een visum kort verblijf bij de Belgische ambassade te Bangkok.

Op 21 januari 2022 weigerde de gedelegeerd ambtenaar het visum.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Ms/Mr S.D.

Embassy of Belgium in Bangkok;
[...]

has/have
examined your application(...)
[...]
The visa has been refused

This decision is based on the following reason(s):
[...]

8. one or more Member States consider you to be a threat to public health as defined in point (21) of Article 2 of Regulation (EU) No 2016/399 (Schengen Border Code)

Additional remarks/Remarques complémentaires/Aanvullende opmerkingen:

Commentaar:

“Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

* (8) U wordt door één of meer lidstaten beschouwd als een gevaar voor de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, punt 21, van Verordening (EU) 2016/399 (Schengengrenscodes)

Betrokkene legt geen erkend vaccinatiecertificaat voor dat voldoet aan de voorwaarden van het Koninklijk Besluit van 28/10/2021, namelijk betrokkene heeft 1 X Sinovac, 1 X AstraZeneca van Thailand en 1 X Moderna gekregen. Hierdoor beschikt zij niet over een volledige erkende vaccinatiecyclus, In de context van de actuele COVID-19 problematiek en de daarbij horende reisbeperkingen, wordt het visum geweigerd aangezien het niet valt onder één van de uitzonderingscategorieën met betrekking tot essentiële reizen.

Voor de Minister:

O., C.

Gedelegeerd ambtenaar“

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code, van artikel 16 §2 van het Koninklijk besluit van 28 oktober 2021 houdende de nodige maatregelen van bestuurlijke politie teneinde de gevolgen voor de volksgezondheid van de afgekondigde epidemische noodsituatie betreffende de coronavirus Covid-19 pandemie te voorkomen of te beperken (hierna: het Covid-KB), van de Aanbeveling (EU) 2021/2150 van de Raad van 2 december 2021 tot wijziging van Aanbeveling (EU) 2020/912 over de tijdelijke beperking van niet-essentiële reizen naar de EU en de mogelijke opheffing van die beperking, van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2021/2299 van de commissie van 21 december 2021 houdende vaststelling van de gelijkwaardigheid, teneinde het recht van vrij verkeer binnen de Unie te faciliteren, van door Thailand afgegeven COVID-19-certificaten met de overeenkomstig Verordening (EU) 2021/953 van het Europees Parlement en de Raad afgegeven certificaten, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij licht het middel toe als volgt:

“Betrokkene diende een visumaanvraag om in België haar feitelijke partner te komen bezoeken (visum C).

De visumaanvraag werd geweigerd op 21.01.2022 op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.

De bestreden beslissing stelt echter het volgende:

“(8) U wordt door één of meer lidstaten beschouwd als een gevaar voor de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, punt 21; van Verordening (EU) 2016/399 (schengengrenscode).

Betrokkene legt geen erkend vaccinatiecertificaat voor dat voldoet aan de voorwaarden van het Koninklijk besluit van 28/10/2021, namelijk betrokkene heeft 1 x Sinovac, 1 x AstraZeneca en 1 x Moderna gekregen. Hierdoor beschikt zij niet over een volledige erkende vaccinatiecyclus.

In de context van de actuele COVID-19 problematiek en de daarbij horende reisbeperkingen, wordt het visum geweigerd aangezien het niet valt onder één van de uitzonderingscategorieën met betrekking tot essentiële reizen voor de minister.”

De beslissing stelt ten eerste foutief dat geen erkend vaccinatiecertificaat voor[ligt] dat voldoet aan de voorwaarden van het Koninklijk besluit van 28/10/2021;

Art. 16.§ 1. Van het Koninklijk besluit dd. 28/10/2021, houdende de nodige maatregelen van bestuurlijke politie teneinde de gevolgen voor de volksgezondheid van de afgekondigde epidemische noodsituatie betreffende de coronavirus COVID-19 pandemie te voorkomen of te beperken stelt het volgende:

“Niet-essentiële reizen naar België zijn verboden voor personen die niet beschikken over de nationaliteit van een land van de Europese Unie of van de Schengenzone, en die hun hoofdverblijfplaats hebben in een derde land dat niet is opgenomen in bijlage I bij de Aanbeveling (EU) 2020/912 van de Raad van 30 juni 2020 over de tijdelijke beperking van niet-essentiële reizen naar de EU en de mogelijke opheffing van die beperking (inmiddels vervangen door de Aanbeveling (EU)2021/2150 van de Raad van 2 december 2021.).

Reizen zoals bedoeld in bijlage 1 van dit besluit worden beschouwd als essentieel en zijn dus toegelaten.

Voor de overeenkomstig het tweede lid toegelaten reizen is de reiziger ertoe gehouden in het bezit te zijn van een attest van essentiële reis. Dit attest wordt uitgereikt door de Belgische diplomatieke of consulaire post indien wordt aangetoond dat de reis essentieel is.

Indien gebruik wordt gemaakt van een vervoerder, is deze ertoe gehouden te controleren dat de reizigers bedoeld in het derde lid, voorafgaand aan de boarding, in het bezit zijn van dit attest. Bij gebrek aan dit attest, is de vervoerder ertoe gehouden het boarden te weigeren. De vervoerder controleert bij aankomst op Belgisch grondgebied opnieuw dat de reiziger in het bezit is van dit attest.

In afwijking van het derde lid, is een attest niet vereist indien het essentieel karakter van de reis blijkt uit de officiële documenten in het bezit van de reiziger.

Bij gebrek aan dit attest van essentiële reis of bij valse, misleidende of onvolledige informatie in dit attest, en indien het essentieel karakter van de reis evenmin blijkt uit de officiële documenten in het bezit van de reiziger, kan in voorkomend geval de binnenkomst geweigerd worden overeenkomstig artikel 14 van de Schengengrenscode of artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

§ 2. De maatregelen bedoeld in paragraaf 1 zijn niet van toepassing op de reizigers die in het bezit zijn van een vaccinatiecertificaat, noch op de personen tot en met 17 jaar die reizen met een begeleider die in het bezit is van een vaccinatiecertificaat.

Indien gebruik wordt gemaakt van een vervoerder, is deze ertoe gehouden te controleren dat de reizigers en begeleiders bedoeld in het eerste lid, voorafgaand aan de boarding, in het bezit zijn van een vaccinatiecertificaat. Bij gebrek aan dit vaccinatiecertificaat, is de vervoerder ertoe gehouden het boarden te weigeren.

Bij gebrek aan dit vaccinatiecertificaat of bij valse, misleidende of onvolledige informatie in dit vaccinatiecertificaat, kan in voorkomend geval de binnenkomst geweigerd worden overeenkomstig artikel 14 van de Schengengrenscode of artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

§ 3. Onverminderd paragrafen 1 en 2 is het verboden voor personen die zich op enig moment in de afgelopen 14 dagen op het grondgebied van een derde land dat op de website "info-coronavirus.be" van

de Federale Overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu als zone met heel hoog risico is aangemerkt bevonden, om zich rechtstreeks, dan wel onrechtstreeks naar het Belgische grondgebied te verplaatsen, in zoverre zij niet beschikken over de Belgische nationaliteit of hun hoofdverblijfplaats niet hebben in België, met uitzondering van volgende toegelaten essentiële reizen:

...

3° de reizen van de echtgenoot, of partner van een persoon die beschikt over de Belgische nationaliteit of zijn hoofdverblijfplaats heeft in België voor zover zij onder hetzelfde dak wonen, evenals de reizen van hun kinderen die onder hetzelfde dak wonen, mits zij in het bezit zijn van een attest van essentiële reis uitgereikt door de Belgische diplomatieke of consulaire post.

De feitelijke partners moeten eveneens een aannemelijk bewijs leveren van een stabiele en duurzaam onderhouden relatie;

Verzoekster is een derdelanders met haar hoofdverblijfplaats in een derde land dat niet werd opgenomen in bijlage I van de Aanbeveling (EU)2021/2150 van de Raad van 2 december 2021.

Deze aanbeveling stelt dat het is toegelaten om naar België te reizen, en dit ongeacht het al dan niet essentiële karakter van de reis, voor personen die met een erkend vaccinatiecertificaat kunnen aantonen volledig gevaccineerd te zijn sinds minstens twee weken met een vaccin erkend door het Europees Geneesmiddelenagentschap.

Vooraleer een vaccinatiecertificaat uit een derde land erkend kan worden, moet het op basis van een uitvoeringsbesluit of bilateraal akkoord, als equivalent beschouwd worden aan het Europees aanvaarde certificaat.

Vaccinatiecertificaten verstrekt door Thailand worden vanaf 21 december 2021 behandeld als equivalent aan het Europees aanvaarde certificaat op basis van de in het publicatieblad van de EU gepubliceerde uitvoeringsbesluiten;

Verzoekster bracht haar vaccinatiecertificaat bij waaruit duidelijk blijkt dat ze drie keer gevaccineerd werd.

Dit vaccinatiecertificaat verstrekt door Thailand dient behandeld te worden als equivalent aan het Europees aanvaarde certificaat vanaf 21 december 2021 op basis van de in het publicatieblad van de EU gepubliceerde uitvoeringsbesluiten;

Men heeft bijgevolg foutief geoordeeld dat verzoekster geen erkend vaccinatiecertificaat heeft dat voldoet aan de voorwaarden van het Koninklijk besluit van 28/10/2021;

Bovendien stelt de bestreden beslissing eveneens foutief dat het visum geweigerd wordt aangezien het niet valt onder één van de uitzonderingscategorieën met betrekking tot essentiële reizen voor de minister.

De volgende essentiële reizen naar België zijn wél toegelaten (MB van 25 augustus 2021, 23 juni 2021, 20 maart 2021 en 27 april 2021 houdende wijziging van MB van 28 oktober 2020):

- de bezoeken aan een niet-geregistreerde partner die niet onder hetzelfde dak woont (= feitelijke partner). Het gaat om een bezoek van maximum 90 dagen aan een persoon met wie men een duurzame en stabiele relatie heeft. Bovendien moeten de feitelijke partners meerderjarig en ongehuwd zijn. Volgens de website van DVZ is er sprake van een duurzame en stabiele relatie wanneer het koppel: o onafgebroken in België of een ander land samengewoond heeft gedurende minstens zes maanden voorafgaand aan de aanvraag van het C-visum (voor visumplichtige nationaliteiten) of aan de voorziene reisdatum (niet-visumplichtige nationaliteiten); of

o elkaar minstens één jaar kent voorafgaand aan de aanvraag van het C-visum (voor visumplichtige nationaliteiten) of aan de voorziene reisdatum (niet-visumplichtige nationaliteiten), regelmatig contact onderhoudt met elkaar (telefonisch, via briefwisseling of via elektronische berichten) en ze elkaar tweemaal ontmoet hebben voor een totale duur van tenminste 20 dagen in het jaar voorafgaand aan de visumaanvraag of de voorziene reisdatum. Indien een bezoek omwille van de reisbeperkingen (COVID-19) moest worden geannuleerd kan er voor het tweede bezoek rekening worden gehouden met het bewijs dat een bezoek gepland was;

Uit het administratief dossier van verzoekster blijkt duidelijk dat verzoekster en haar partner een duurzame en stabiele relatie hebben.

Het duurzame en stabiele karakter van de relatie van het koppel kan dan ook niet betwist worden.

De gemachtigde is aldus in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en op een correcte feitenvinding te baseren. De beslissing tot weigering van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd dan ook geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Verzoekster haar aanvraag werd geweigerd zonder dat zij voldoende de kans heeft gekregen om haar situatie toe te lichten.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

*De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.
Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.
Dat het middel bijgevolg ernstig is.”*

Verzoekster voert in een eerste onderdeel aan dat de gemachtigde foutief heeft gesteld dat ze geen erkend vaccinatiecertificaat heeft voorgelegd dat voldoet aan de voorwaarden van het Covid-KB van 28 oktober 2021. Zij citeert artikel 16 §1 en §2 van het Covid-KB en benadrukt dat de maatregelen van §1 niet van toepassing zijn op reizigers die in het bezit zijn van een vaccinatiecertificaat. Ook in §3 van artikel 16 benadrukt verzoekster dat zij valt onder de essentiële reizen, met name als partner van een Belg die een aannemelijk bewijs kan leveren van een stabiele en duurzaam onderhouden relatie.

Verzoekster erkent dat zij een derdelander is met een hoofdverblijfplaats in een derde land dat niet werd opgenomen in bijlage I van de Aanbeveling (EU) 2021/2150 van de Raad van 2 december 2021. In die aanbeveling staat dat het is toegelaten naar België te reizen, ongeacht het al dan niet essentiële karakter van de reis, voor personen die met een erkend vaccinatiecertificaat kunnen aantonen volledig gevaccineerd te zijn sinds minstens twee weken met een vaccin erkend door het Europees Geneesmiddelenagentschap.

Ze stipt aan dat vooraleer een vaccinatiecertificaat uit een derde land erkend kan worden, het op basis van een uitvoeringsbesluit, als equivalent moet beschouwd worden aan het Europees aanvaarde certificaat. Ze benadrukt dat vaccinatiecertificaten verstrekt door Thailand vanaf 21 december 2021 als equivalent aan het Europees aanvaarde certificaat behandeld worden, op basis van het uitvoeringsbesluit 2021/2299 van de commissie van 21 december 2021. Uit het vaccinatiecertificaat van verzoekster blijkt dat ze drie keer werd gevaccineerd. Volgens verzoekster heeft men dan ook foutief geoordeeld dat zij geen erkend vaccinatiecertificaat heeft voorgelegd dat voldoet aan de voorwaarden van het Covid-KB.

In een tweede onderdeel meent verzoekster dat foutief wordt gesteld dat zij niet valt onder de uitzonderingscategorieën van de essentiële reizen. Ze wijst op de uitzondering aangaande de niet-geregistreerde partner die niet onder hetzelfde dak woont (feitelijke partner). Verzoekster verwijst daarbij naar de website van de gemachtigde die stelt dat van een duurzame en stabiele relatie als koppel sprake is als het koppel onafgebroken in België of een ander land samengewoond heeft gedurende minstens zes maanden voorafgaand aan de aanvraag van het C-visum of men elkaar minstens 1 jaar kent voorafgaand aan de aanvraag, regelmatig contact houdt met elkaar en men elkaar tweemaal ontmoet heeft voor een totale duur van minstens 20 dagen. Volgens verzoekster blijkt duidelijk uit het administratief dossier dat zij en haar partner een duurzame en stabiele relatie hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde volgens verzoekster niet zorgvuldig de beslissing voorbereid, noch de beslissing gesteund op een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 42 §1 van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving, artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code (hierna: de Visumcode), de artikelen 1, 15° en 16 van het Covid-KB en het Uitvoeringsbesluit (EU) 2021/2299 van de commissie van 21 december 2021 houdende vaststelling van de gelijkwaardigheid, teneinde het recht van vrij verkeer binnen de Unie te faciliteren van door Thailand afgegeven Covid-19-certificaten met de overeenkomstig Verordening (EU) 2021/953 van het Europees Parlement en de Raad afgegeven certificaten (hierna: het Uitvoeringsbesluit (EU) 2021/2299).

Artikel 32 van de Visumcode luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

[...]

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;”

Artikel 2, lid 21 van de Schengengrenscore luidt als volgt:

“Definities

In deze verordening wordt verstaan onder:

21. „gevaar voor de volksgezondheid”: elke potentieel epidemische ziekte zoals gedefinieerd in de Internationale Gezondheidsregeling van de Wereldgezondheidsorganisatie, en andere infectieziekten of besmettelijke parasitaire ziekten, voor zover het gastland beschermende regelingen treft ten aanzien van de eigen onderdanen.”

Artikel 1, 15° van het Covid-KB luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“vaccinatiecertificaat”: een digitaal EU-COVID-certificaat van vaccinatie of een certificaat van vaccinatie uitgereikt in een land dat niet behoort tot de Europese Unie dat als equivalent wordt beschouwd door de Europese Commissie op basis van de uitvoeringshandelingen of door België op basis van bilaterale akkoorden, waaruit blijkt dat sinds ten minste twee weken alle doses voorzien in de bijsluiter werden toegediend van een vaccin tegen het virus SARS-Cov-2 dat wordt vermeld op de website “info-coronavirus.be” van de Federale Overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu. Bij gebrek aan een equivalentiebeslissing van de Europese Commissie wordt eveneens een vaccinatiecertificaat aanvaard dat werd uitgereikt in een land dat niet behoort tot de Europese Unie en dat minimaal de volgende informatie bevat in het Nederlands, Frans, Duits of Engels:

- gegevens waaruit kan worden afgeleid wie de persoon is die is gevaccineerd (naam, geboortedatum en/of ID-nummer);*
- gegevens waaruit blijkt dat sinds ten minste twee weken alle doses voorzien in de bijsluiter werden toegediend van een vaccin tegen het virus SARS-Cov-2 dat wordt vermeld op de website “infocoronavirus.be” van de Federale Overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu;*
- de merknaam en de naam van de fabrikant of handelsvergunningshouder van elk vaccin dat werd toegediend. Indien één van beide namen niet wordt vermeld, moet ook het lotnummer worden vermeld;*
- de datum van toediening van elke dosis van het vaccin die werd toegediend;*
- de naam van het land, van de provincie of van de regio waar het vaccinatiecertificaat werd uitgereikt;*
- de afgever van het bewijs van vaccinatie;”*

Uit het voorgaande blijkt dat enkel als een erkend vaccinatiecertificaat conform artikel 1, 15° van het Covid-KB kan worden beschouwd: een digitaal EU-COVID-certificaat of een certificaat van vaccinatie uitgereikt door een derde land dat als equivalent wordt beschouwd door de Europese Commissie [...] waaruit blijkt dat sinds ten minste twee weken alle doses voorzien in de bijsluiter werden toegediend van een vaccin tegen het virus SARS-Cov-2 *“dat wordt vermeld op de website “info-coronavirus.be” van de Federale Overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu”.*

In casu stipt verzoekster terecht aan dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing, 21 januari 2022, reeds een uitvoeringsbesluit (EU) 2021/2299 van de Commissie was van 21 december 2021 houdende vaststelling van de gelijkwaardigheid van door Thailand afgegeven Covid-19-certificaten. Echter, dan nog vereist artikel 1, 15° van het COVID-KB dat men alle doses van een vaccin moet gehad hebben *“dat wordt vermeld op de website “info-coronavirus.be”.* Het feit dat verzoekster drie keer gevaccineerd werd, zoals zij aanvoert, volstaat bijgevolg niet. Het moet gaan om vaccins die vermeld worden op de website “info-coronavirus.be”. Met andere woorden het moet gaan om door België erkende vaccins. Er moet verder ook duidelijk zijn dat sinds ten minste twee weken alle doses voorzien in de bijsluiter werden toegediend.

In casu blijkt uit de door verzoekster voorgelegde vaccinatiecertificaten dat zij op 18 augustus 2021 met Sinovac life Sciences, op 15 september 2021 met Astra Zeneca en op onbepaalde datum (zijnde 4 [onleesbaar] “2565” met Moderna werd gevaccineerd.

Verzoekster toont niet aan dat op 21 januari 2022 Sinovac en AstraZeneca uit Thailand voorkwamen op de website “info-coronavirus.be” als erkende vaccins. De Raad stelt vast dat verweerder in de nota stelt dat op het ogenblik van de bestreden beslissing enkel de volgende vaccins werden erkend: Pfizer/BioNtech (Comirnaty), Spikevax (Moderna), Vaxzevria (AstraZeneca/Oxford), Janssen en Novavax. De raadsman van verzoekster weerlegt dit niet ter zitting. Thans kan de Raad moeilijk nagaan op “info-coronavirus.be” welke vaccins op dat ogenblik door België werden erkend, maar kan hij wel vaststellen dat in de huidige lijst van die website nog steeds staat gepreciseerd dat het moet gaan om AstraZeneca van Oxford, meer bepaald “Vaxzevria” en geen andere vorm van dit vaccin.

Bijgevolg kon de gemachtigde correct vaststellen dat verzoekster geen volledige erkende vaccinatiecyclus en dus geen vaccinatiecertificaat dat voldoet aan de voorwaarden van het Covid-KB had voorgelegd.

Ten overvloede is het op basis van de voorgelegde attesten niet duidelijk dat sinds ten minste twee weken voor het nemen van de beslissing alle doses voorzien in de bijsluiter werden toegediend, nu de datum (meer bepaald de maand) voor het Moderna vaccin in een onleesbare taal, in elk geval niet in het Nederlands, Frans, Duits of Engels, wordt weergegeven.

Waar verzoekster nog verwijst naar de vaccins erkend door het Europees Geneesmiddelenagentschap, toont zij wederom niet aan dat op het ogenblik van de bestreden beslissing het EMA zowel het vaccin van Sinovac als het vaccin van Astra Zeneca, dat niet van het type Vaxzevria is, zou erkend hebben.

Tot slot kan verweerder in de nota gevolgd worden dat blijkens het artikel 1 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2021/2299 enkel de door Thailand overeenkomstig het “MOHPROMT”-systeem afgegeven COVID-19-vaccinatiecertificaten als gelijkwaardig worden beschouwd met die welke zijn afgegeven overeenkomstig Verordening (EU) 2021/953. Uit het Thais “covid-19 certificate of vaccination” van verzoekster kan niet worden afgeleid of dit om een overeenkomstig het “MOHPROMT”-systeem afgegeven COVID-19-vaccinatiecertificaat gaat.

Een verkeerde feitenvaststelling wordt niet aangenomen.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

In het tweede onderdeel doelt verzoekster op artikel 16 van het Covid-KB dat luidt als volgt:

§1: Niet-essentiële reizen naar België zijn verboden voor personen die niet beschikken over de nationaliteit van een land van de Europese Unie of van de Schengenzone, en die hun hoofdverblijfplaats hebben in een derde land dat niet is opgenomen in bijlage I bij de Aanbeveling (EU) 2020/912 van de Raad van 30 juni 2020 over de tijdelijke beperking van niet-essentiële reizen naar de EU en de mogelijke opheffing van die beperking.

[...]

§ 2. De maatregelen bedoeld in paragraaf 1 zijn niet van toepassing op de reizigers die in het bezit zijn van een vaccinatiecertificaat, noch op de personen tot en met 17 jaar die reizen met een begeleider die in het bezit is van een vaccinatiecertificaat.

[...]

§ 3. Onverminderd paragrafen 1 en 2 is het verboden voor personen die zich op enig moment in de afgelopen 14 dagen op het grondgebied van een derde land dat op de website “info-coronavirus.be” van de Federale Overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu als zone met heel hoog risico is aangemerkt bevonden, om zich rechtstreeks, dan wel onrechtstreeks naar het Belgische grondgebied te verplaatsen, in zoverre zij niet beschikken over de Belgische nationaliteit of hun hoofdverblijfplaats niet hebben in België, met uitzondering van volgende toegelaten essentiële reizen:

[...]

3° de reizen van de echtgenoot, of partner van een persoon die beschikt over de Belgische nationaliteit of zijn hoofdverblijfplaats heeft in België voor zover zij onder hetzelfde dak wonen, evenals de reizen van hun kinderen die onder hetzelfde dak wonen, mits zij in het bezit zijn van een attest van essentiële reis uitgereikt door de Belgische diplomatieke of consulaire post. De feitelijke partners moeten eveneens een aannemelijk bewijs leveren van een stabiele en duurzaam onderhouden relatie;

[...]”

Verzoekster erkent dat zij een derdelander is die haar hoofdverblijfplaats heeft in een derde land dat niet is opgenomen in bijlage I bij de Aanbeveling (EU) 2021/2150 van 2 december 2021, gepubliceerd op 6 december 2021, en dat die aanbeveling in de titel stelt “*tot wijziging van Aanbeveling (EU) 2020/912*” waarnaar artikel 16 §1 van het Covid-KB verwijst.

In principe zijn niet-essentiële reizen aldus voor haar verboden op het ogenblik van de bestreden beslissing, tenzij men conform §2 van artikel 16 van het Covid-KB beschikt over een vaccinatiecertificaat of jonger of gelijk aan 17 jaar is en reist met een begeleider in het bezit van een vaccinatiecertificaat. Verzoekster is ouder dan 17 jaar en zoals supra vastgesteld, heeft zij geen vaccinatiecertificaat voorgelegd zoals bedoeld in de definitie van artikel 1, 15° van het Covid-KB. Verzoekster meent evenwel dat zij valt onder de categorie van de essentiële reizen als feitelijke partner van een Belg waarmee ze een stabiele en duurzaam onderhouden relatie zou hebben.

Echter, vooreerst stelt de Raad vast dat men om zich te beroepen op artikel 16, §3, 3° van het Covid-KB in het bezit moet zijn van een attest van essentiële reis uitgereikt door de Belgische diplomatieke of consulaire post. Verzoekster legt dit niet voor. Bovendien vangt deze bepaling aan met “*onverminderd paragrafen 1 en 2*”, zodat verzoekster ook in dat geval een vaccinatiecertificaat zoals bedoeld in artikel 1, 15° van het Covid-KB moet kunnen voorleggen.

Verder en ten overvloede heeft verzoekster zelf toegelicht wat volgens de gemachtigde als een duurzame en stabiele feitelijke relatie kan worden beschouwd. Verzoekster meent aan die criteria, zoals vermeld op

de website van de Dienst Vreemdelingenzaken, te voldoen waar ze stelt dat duidelijk uit het administratief dossier blijkt dat zij en haar partner een duurzame en stabiele relatie hebben. Echter, de eerste categorie betreft degenen die onafgebroken in België of in een ander land hebben samengewoond gedurende minstens zes maanden voorafgaand aan de aanvraag van het C-visum. De aanvraag voor het visum van verzoekster dateert van 10 januari 2022. Ze heeft evenwel in het kader van haar visumaanvraag verklaard haar Belgische partner te kennen van 20 oktober 2020 en elkaar voor het eerst ontmoet te hebben op 8 december 2021 nu haar partner naar Thailand kwam en daar voor 22 dagen verbleef. Bijgevolg blijkt in geen geval dat verzoekster en haar partner minstens zes maanden feitelijke samenwoning kunnen voorleggen.

Wat betreft de tweede categorie, verwijst verzoekster naar de vereiste van de gemachtigde dat het koppel elkaar minstens een jaar kent voor de aanvraag van het C-visum, dus in casu vanaf 10 januari 2021, ze regelmatig contact onderhouden en ze elkaar twee maal ontmoet hebben voor een totale duur van tenminste 20 dagen in het jaar voorafgaand aan de visumaanvraag. In casu lijken verzoekster en haar partner op basis van de verklaring elkaar reeds meer dan een jaar te kennen voor de aanvraag van het visum, ook al kan uit de talrijke afprints van de Whatsapp-berichten niet de datum van het eerste bericht in 2021 nagegaan worden, nu de maand in het Thai's wordt weergegeven. Er blijkt evenwel niet dat verzoekster en haar partner, volgens de verklaringen voor de visumaanvraag elkaar minstens twee maal hebben ontmoet voor de visumaanvraag. Er is enkel sprake van 1 ontmoeting in Thailand in de maand voorafgaandelijk aan de visumaanvraag. Verzoekster kan ook om die reden niet gevolgd worden dat zij valt onder de essentiële reizen die op het ogenblik van de bestreden beslissing wel toegelaten werden.

De Raad acht de bestreden beslissing niet onzorgvuldig, noch foutief of kennelijk onredelijk gemotiveerd en acht de motieven afdoende.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 32 van de Visumcode, van artikel 16 §2 van het Covid-KB, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de aanbeveling (EU) 2021/2150 van de Raad van 2 december 2021 of van het uitvoeringsbesluit (EU) 221/2299 van de Commissie van 21 december 2021 blijkt niet.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. MAES